

החוגלה והתן

פלורה סטיל

תן וחוגלה חיו באותה חלקת היער. מאז שרק ראה אותה, התן מאוד רצה לצוד את החוגלה לארוחה שלו, אך היא הצליחה להתחמק ממנו בזריזות.

אך גם אותה עייפה הרדיפה המתמדת ולכן הציעה לתן חוזה שלום. "למה לך לרדוף אותי כל הזמן" אמרה "הרי לא תתפוס אותי לעולם. ואני יכולה עוד להביא לך תועלת." "תועלת?" השתומם התן "איזו תועלת? הרי לא תדעי להצחיק אותי או להביא אותי עד דמעות, לא תדעי להכין לי ארוחה טובה או להציל את חיי בשעת הצורך. מה התועלת שתהיה לי ממך?" "כך אתה חושב?" ענתה החוגלה "בוא אחרי, ואם לא אצליח להצחיק אותך תוך שעה, אסכים שתאכל אותי במקום."

היא עפה קדימה והתן רץ אחריה. בשביל שביער פגשו שני הולכי רגל. אחד מהם קשר חבילה בקצה מקל ששם על כתפו. השני, שהלך אחריו, קשר לו זוג נעליים בצוואר.

החוגלה התיישבה בקצה המקל, מעל החבילה, ומאחר שהייתה קלה האיש לא הרגיש בה. אבל השני ראה אותה מיד. הוא שמח שמזדמנת לו ארוחה יפה, לקח נעל אחת וזרק אותה על החוגלה. החוגלה התעופפה והנעל פגעה בראשו של ההולך הראשון. זה עצר מיד וצעק "למה אתה זורק נעליים עלי?" "חוגלה ישבה על המקל שלך. רציתי לצוד אותה" ענה השני.

"איזו חוגלה, מה חוגלה" כעס הראשון "סתם המצאת תירוץ" זעק ונתן לו מכה בראש. השני לא נשאר חייב ותוך רגע שניהם התגלגלו על האדמה, תוך מכות וצעקות רמות. החוגלה, שישבה על ענף עץ, והתן המוסתר בין שיחי, התפוצצו ממש מרוב צחוק למראה זה.

"אכן הצלחת להצחיק אותי" אמר התן "אבל לא תצליחי להביא אותי לבכי."
"תכף נראה" ענתה החוגלה.
הם המשיכו ביער ומרחוק ראו צייד עם שני כלבים. "כנס לתוך העץ החלול הזה" אמרה החוגלה לתן ובעצמה עפה לכוון הצייד. היא הסתובבה מעל ראשיהם של הכלבים והם רצו אחריה בכוון העץ, שבו הסתתר התן. מיד הם הרגישו בריחו, משכו אותו החוצה והתחיל לנשוך ולמרוט את פרוותו. רק כשהתן נשכב על הארץ כמו מת עזבו אותו הכלבים.
"אז בכית?" שאלה החוגלה "עוררתי בכך רגשות כבויים?"
"רק תשתקי" צעק התן "כמעט מתי מרוב פחד."
אחרי ההרפתקה הזו שכב התן תחת עץ זמן מה ונח. אך נעשה רעב.
"עכשיו הגיע זמן להוכחת ידידות" אמר לחוגלה "נראה אם תשיגי לי ארוחה טובה."
"טוב מאוד" ענתה החוגלה "רק תעקוב אחרי

ותנצל הזדמנות."

בדיוק אז עברה שם קבוצת נשים עם ארוחת צהריים לבעליהם החוטבים עצים ביער. החוגלה עפה אל הנשים והתחילה לקפץ בשדה, כאילו פצועת כנף.

"ציפור פצועה! ציפור פצועה" קראו הנשים "נוכל לתפוס אותה בקלות." והן התחילו לרוץ אחרי החוגלה. זו רצה בשדה והתחמקה מפניהן והן הניחו את חבילות האוכל שנשאו והמשיכו לרדוף אחריה רחוק בשדה.

התן ניצל זאת, התנפל על האוכל שבחבילות וסעד לשובע.

"עכשיו אתה מרוצה?" שאלה החוגלה כשחזרה אליו.

"אכן, אני מודה שהכנת לי ארוחת צהריים טובה, גם גרמת לי לצחוק ולבכות. אבל את ידידותיך היית מוכיחה רק אילו הצלת את חיי בשעת הצורך, וזה מעבר ליכולתך."

"יתכן" הסכימה החוגלה "אני כה קטנה וחלשה.

"ככה זה?" שאל התנין. "בוודאי" ענתה החוגלה
"אפילו שתקרע אותו לחתיכות, את הלב שלו לא
תמצא בפנים."
"כמה מוזר" נשם התנין המופתע והעביר אותם
לגדה השניה.
"עכשיו אתה מרוצה?" שאלה החוגלה.
"גבירתי הנכבדה" ענה התן "הצחקת אותי,
גרמת לי לבכות, נתת לי ארוחה טובה וגם הצלת
את חיי. אבל נראה לי שאת חכמה מדי כדי להיות
ידידה שלי. על כן שלום ולא להתראות!"
ומאז התן לא התקרב יותר לחוגלה.

אבל השעה כבר מאוחרת. מוטב שנחזור כל אחד
לביתו. הנה דרך קיצור המובילה מעל הנהר.
ידידי התנין יסכים להעביר אותנו לצד השני."
הם התקרבו לגדת הנהר והתנין האדיב הסכים
להעביר אותם. הם התישבו על גבו הרחב
והפליגו. אך באמצע הנהר העירה החוגלה "אני
מתחילה לחשוד שהתנין רוצה לזרוק אותנו למים
ולטרוף אותנו. זה יהיה לך רע ומר."
"כך יהיה גם לך" ענה התן.
"לאו דווקא" אמרה החוגלה "אני יכולה לעוף
ולברוח."
התן נחרד כשהתחיל לחשוב על הסכנה. ובדיוק
אז שמעו את התנין הממלמל בשקט "תמיד
סיפרו לי כי אין דבר טעים יותר מאשר לבו של
תן. הנה הזדמן לי, אולי, לבדוק זאת."
"חבל על המאמץ" קראה החוגלה "הרי אינך
חושב שידידי התן היה מעז לצאת ליום
ההרפתקאות עם הלב שלו. הוא שאיר את הלב
בביתו, נעול בתוך ארון."